

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: V. K., nar. X, státní příslušnost X, Š.,
zastoupeného Mgr. Annou Zelenkovou, advokátkou, Dlouhá 705/16,
110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34
Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2024, č.j. OAM-289-32/ZM-2024 (MV-2385-17/OAM-2024),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 7. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“ nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„ministerstvo“) ze dne 31. 5. 2024, č.j. OAM-289-32/ZM-2024 (MV-2385-17/OAM-2024) (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a doba platnosti zaměstnanecké karty nebyla podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem (= zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).

[II] Žaloba

3. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a byl toho názoru, že napadené rozhodnutí není přiměřené, nejedná se o rozhodnutí, které je nezbytně nutné ve veřejném zájmu a s ohledem na žalobcovu společenskou škodlivost není nezbytně nutné zasahovat do jeho práv takto zásadním způsobem.
4. Žalovaný postupoval v rozporu s § 2 a § 4 správního řádu. Žalobce nechtěl snižovat závažnost trestného činu, kterého se dopustil, byl však toho názoru, že bylo nezbytné vypořádat se s tím, proč je v případě jeho trestné činnosti nezbytné, aby bylo ukončeno žalobcovo právo pobývat na území České republiky tím, že nebude prodloužena doba platnosti jeho zaměstnanecké karty. Jak vyplývá z žalobcovy výpisu z rejstříku trestů a ze správního spisu, v žalobcově případě se jednalo o jednorázový exces, kterého žalobce upřímně litoval a jehož důsledky přijal a snaží se je napravit. Spolupracoval v rámci trestního řízení, uzavřel dohodu o vině a trestu, zaplatil peněžitý trest a hradí veškerou škodu. Zároveň od jeho trestné činnosti uplynula značná doba, po kterou žalobce žije řádným životem.
5. S ohledem na tyto skutečnosti, které žalobce uvedl již ve správním řízení, měl žalobce za to, že žalovaný byl povinen vypořádat se s tím, proč je v demokratické společnosti nezbytně nutné ve veřejném zájmu neprodloužit dobu platnosti zaměstnanecké karty a zabývat se tím, zda napadené rozhodnutí představuje přiměřený zásah do žalobcových práv ve smyslu základních zásad správního řízení. Žalobce byl toho názoru, že navzdory znění zákona je třeba přihlídnout právě k základním zásadám správního práva a k povaze a závažnosti jeho trestné činnosti.
6. Žalobce uvedl, že nepřiměřenost rozhodnutí jako takového namítal již v řízení před žalovaným. Žalovaný se však touto námitkou nezabýval, věnoval se pouze nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života.
7. Dle žalobce tak nepostačuje pouhý výčet ustanovení zákona, které se na danou věc vztahují. Je třeba tato ustanovení vhodně aplikovat na konkrétní případ, a to i s ohledem na znění základních zásad správního řízení. Tato úvaha však v napadeném rozhodnutí chybí.
8. Žalobce se současně domníval, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života a je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
9. Povinnost zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého žalobce byla dovozena i v případě rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 17. 10. 2022, č.j. 52 A 49/2022-40. Krajský soud v tomto rozsudku dovodil: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců upravuje povinnost správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí. Podle odstavce 3 téhož ustanovení však přiměřenost dopadů rozhodnutí správní orgán*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posuzuje pouze v případě, kdy tak zákon o pobytu cizinců stanoví. V případě udělení zaměstnanecké karty podle ust. § 42g, resp. u prodloužení doby její platnosti tuto povinnost zákon nestanovuje. I když v daném případě správní orgán nebyl povinen kritéria stanovená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců hodnotit, neznamená to, že by mohl zcela rezignovat na posouzení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020 č. j. 14 A 26/2020- 40). Povinnost přiměřenosti správního rozhodnutí pak vyplývá rovněž z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, když zákon požaduje, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, ze dne 15. 12. 2021, č.j. 52 A 53/2021-35).“

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tuto povinnost nemá a že jediným důvodem by mohla být aktivace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V takovém případě by však musel žalobce dle žalovaného uvádět konkrétní skutečnosti, což však žalobce dle žalovaného neučinil. Žalobce v řízení před žalovaným uvedl, že důvodem, pro který představuje rozhodnutí nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života, je skutečnost, že ze mzdy podporuje svou invalidní matku, které posílá 5 – 10 000 Kč měsíčně prostřednictvím „NikolaBus“ a hradí škodu, která vznikla poškozeným v rámci trestního řízení s tím, že v případě návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády. Žalobce namítal, že jakkoliv je občan Ukrajiny a může žádat o vízum strpění, důvodem pro neudělení víza za účelem strpění je nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Žalovaný bez dalšího uzavřel, že žalobce by vízum za účelem strpění získal, jelikož je občan Ukrajiny. Žalobce tedy uváděl konkrétní skutečnosti, jakým způsobem bude rozhodnutí žalovaného nepřiměřeně zasahovat do jeho rodinného a soukromého života, tyto skutečnosti pak prokazoval.
11. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný nedostatečným způsobem zkoumal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu neobstojí. Žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí nemůže mít nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce s ohledem na skutečnost, že žalobcova matka pobývá na Ukrajině. V případě, kdy se žalobce navrátí na Ukrajinu, bude moci své matce poskytovat osobní péči a podporu. Žalovaný však nebere v potaz žalobcovo tvrzení, že žalobce bude muset v případě návratu na Ukrajinu narukovat a nebude moci svoji matku podporovat žádným způsobem. Žalovaný tak neposuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, ale do představy žalovaného o tom, co je nejvhodnější pro rodinný a soukromý život žalobce a jeho matky.
12. Žalovaný dále uvedl, že důvodem, pro který rozhodnutí nemůže představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, je právě závažnost úmyslného jednání žalobce. Přitom se však žádným způsobem posuzování této závažnosti nevěnoval, a to i s ohledem na všechny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce – snaha nahradit škodu, spolupráce s orgány činnými v trestním řízení, přijetí viny, případně dobu, která uplynula od spáchání trestní činnosti, skutečnost, že část trestu žalobce již byla ze zákona zahlazena a to, jaká část trestu žalobce ještě zbývá.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 25. 7. 2024, v němž nejprve shrnul žalobní námitky, zopakoval skutkový stav věci a vyjádřil se k jednotlivým žalobcem tvrzeným důvodům nepřiměřenosti rozhodnutí (rodinný život, obava z nástupu do armády, zdravotní stav žalobcovy matky).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Stran žalobních námitek uvedl, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty došlo už tím, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Žalovaný si je vědom toho, že vedle zákona o pobytu cizinců stojí také mezinárodní závazky ČR plynoucí z čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod, nicméně v daném případě bylo vedeno řízení o žádosti žalobce a bylo tedy na něm, aby žalovanému sdělil důvody, proč by i přes odsouzení za spáchání výše uvedených trestných činů, které zcela naplnily důvod pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, měl jeho žádosti vyhovět. Žalobce měl tedy nejen namítnout nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života, ale zejména tvrdit konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje takový nepřiměřený dopad. Je to žalobce, kdo je nejlépe obeznámen s vlastními rodinnými poměry a soukromým životem.
15. Současná judikatura tenduje k tomu, že v případech, kdy není žalovanému uložena zákonem povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, má k takovému posouzení (z hlediska mezinárodních závazků ČR) přistupovat pouze tehdy, namítne-li to sám účastník řízení.
16. Žalovaný dne 27. 5. 2024 obdržel od zmocněné zástupkyně žalobce písemnost – žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dále písemnosti za měsíc duben a květen, dle kterých žalobce uhradil částku v celkové výši 26.000 (dvacet šest tisíc) Kč z účtu u České spořitelny. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí zástupkyně žalobce uvedla, že případné neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce podporuje svoji invalidní matku, peněžitý trest byl ke dni 27. 5. 2024 ze zákona zahlazen a za účelem zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, navrhla výslech žalobce.
17. Dle žalovaného žalobce netvrdil žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k jeho rodinnému životu (např. nic netvrdil o intenzitě uvedených rodinných vazeb, tvrdil údajnou finanční či jinou odkázanost invalidní matky, která pobývá na Ukrajině). Žalobce je mladý, dospělý, zdravý muž v produktivním věku a nijak neprokázal, resp. ani se nesnažil v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti jeho zaměstnanecké karty, konkrétní skutečnosti svého soukromého a rodinného života a ministerstvo nemá ani žádné informace o tom, že by byl ženatý a měl děti nacházející se na území ČR či na Ukrajině, či kdekoliv jinde. Žalovaný nezpochybnil ani skutečnost existence invalidní matky žalobce, která se nachází v zemi původu a vycházel z ní; vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany žalobce neměl žalovaný povinnost soukromý a rodinný život žalobce dále posuzovat a žalobce nadbytečně vyslýchat, neboť by z výsledku nevyplývalo nic jiného, než bylo sděleno, či doloženo do správního spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 367/2018, odst. 22, 23, 25).
18. Žalovaný dále konstatoval, že řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je řízením o žádosti, a bylo tak plně na žalobci, aby předkládal důkazy či vznášel důkazní návrhy na podporu svých tvrzení tak, aby ministerstvo zjistilo řádně skutkový stav věci. Žalovaný vycházel ze všech jemu dostupných informací a další aktivita byla plně na straně žalobce. Žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 3 Azs 211/2022-37: „[j]udikatura tedy dlouhodobě setrává na názoru, že v případě řízení o žádosti je především na žalobci, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. Ad absurdum by si správní orgány byly schopny obstarat prakticky všechny doklady samy, a požadavky v zákoně by byly touto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

optikou redundantní (např. doklad prokazující bezdlužnost dotazem na finanční či celní úřady; doklad o cestovním zdravotním pojištění dotazem na zdravotní pojišťovny atd.) Zákon ovšem tyto povinnosti ukládá žalobci, ne správnímu orgánu. Doklady je pak nutné s ohledem na zásadu koncentrace řízení předložit již v řízení před prvostupňovým orgánem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, k tomu dále srov. v tomto rozhodnutí další citovanou judikaturu). Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.“

19. Žalovaný sdělil, že v daném případě již Okresní soud Plzeň-město trestním příkazem poměřil veřejný zájem se soukromým zájmem žalobce a uznal ho vinným ze spáchání úmyslného trestného činu. Ministerstvu pak ze zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost, aby žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítlo, aby v ČR nepobývali cizinci, kteří zde spáchají úmyslný trestný čin. Žalobce řídil osobní motorové vozidlo s 2,18 promile alkoholu v krvi, navíc během nebezpečné jízdy způsobil vážnou dopravní nehodu a skončil se svým vozem před hotelem Continental, kde poškodil nejenom své motorové vozidlo, ale i cizí majetek - konkrétně Škodu Kamiq a dopravní značku. Tento veřejný zájem se tak střetává s žalobcovým soukromým zájmem pobývat na území. Žalovaný usoudil, že by nepřítomnost žalobce na území pro něj, zdravého mladého muže v produktivním věku, který jistě je schopen si zajišťovat finanční prostředky k pobytu, včetně nákladů na bydlení i v zemi původu, nebyl takovým dopadem, aby to dokázalo vyvážit výše uvedený veřejný zájem.
20. Co se týká stávající žalobcovy situace, ministerstvo sdělilo, že žalobce si ji přivodil sám svým nezodpovědným a protiprávním jednáním, kdy spáchal úmyslný trestný čin a je jen dílem šťastné náhody, že nedošlo k následkům ublížení na zdraví. Ministerstvo nemohlo postupovat jinak, než jak mu ukládá zákon o pobytu cizinců, tj. zamítnout žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V opačném případě by muselo nezákonně žádosti vyhovět, byť na tomto místě připouští, že se pochopitelně nejedná o trestný čin takové intenzity, jako by bylo loupežné přepadení nebo vražda. Nicméně výše uvedený trestný čin je takového rozsahu, že veřejný zájem, aby zde takoví cizinci nepobývali, jistě převažuje nad zájmem žalobce na respektování rodinného či soukromého života. Žalovaný se dále vyjádřil k závažnosti a společenské škodlivosti trestných činů spáchaných žalobcem.
21. Závěrem žalovaný doplnil, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobci zakázán další pobyt na území. Takový efekt by mělo pouze rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalovaný si je vědom probíhajícího ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, nicméně zaměstnanecká karta není pobytovým oprávněním, které je primárně cíleno na tyto situace, kdy cizinci brání situace v zemi původu v návratu. Ačkoliv sám žalobce nesplňuje základní podmínky pro vydání dočasné ochrany na území, neboť se na území ČR nacházel již před 24. 2. 2022, zákon o pobytu cizinců upravuje možnost pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, tedy například překážka v podobě důvodné obavy z ohrožení života, a to získání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území. To potvrzují i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č.j. 6 Azs 163/2015-38. Je sice pravdou, že trestní zachovalost je podmínkou pro udělení tohoto víza, nicméně podmínkou jejího uplatnění je posouzení přiměřenosti. A zde bývá váženo právě nebezpečí veřejnému pořádku, které cizinec díky trestné činnosti představuje, a primárně nebezpečí, které mu hrozí v případě návratu. Jinými slovy, v případě méně závažných trestných činů bývá obvykle shledáváno neudělení tohoto víza nepřiměřeným a vízum je nakonec uděleno. Tato možnost tedy dosti relativizuje důsledky napadeného rozhodnutí. Žalovaný též připomněl, že dle § 97 písm. d) zákona o zaměstnanosti má držitel tohoto víza možnost získat

za zvýhodněných podmínek rozhodnutí o povolení k zaměstnání a nic mu též nebrání například v provozování živnosti.

22. Ministerstvo rovněž odkázalo na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2023, č.j. 33 A 8/2023, Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2023 č.j. 43 A 106/2022-24, nebo Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27, které posuzovaly stejnou nebo obdobnou situaci.
23. Žalovaný byl názoru, že žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, a proto navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

24. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
25. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
27. Soud při souhlasu obou stran sporu rozhodl o věci bez jednání.
28. Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a doba platnosti zaměstnanecké karty nebyla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
29. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
30. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
31. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věty první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.
32. Žaloba není důvodná.
33. Mezi stranami nebylo sporné, že žalobce spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město uložen peněžitý trest v celkové výši 50 000 Kč a vysloven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 36 měsíců. Nebylo tak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pochyb, že byly naplněny hmotněprávní důvody pro zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty.

34. Leitmotivem žaloby byla námitka stran (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
35. Zákon o pobytu cizinců neukládal správnímu orgánu v této věci hodnotit dopad jím vydaného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života (a tedy přiměřenost takového rozhodnutí). Nicméně, i v takových případech je možnou nepřiměřenost rozhodnutí nutné posuzovat, a to tehdy, kdy by následky rozhodnutí byly vůči cizinci excesivní a neúměrné.
36. Nic takového soud v žalobcově věci neshledal.
37. Žalobce opakovaně namítal, že správní orgán se přiměřeností rozhodnutí nezabýval vůbec (viz str. 5 žaloby [bod 24]), nebo se jí zabýval nedostatečně (viz např. str. 6 žaloby [bod 29]). Akcentoval přitom, že *„žalovaný byl povinen vypořádat se s tím, proč je v demokratické společnosti nezbytně nutné ve veřejném zájmu neprodloužit dobu platnosti zaměstnanecké karty žalobce a zabývat se tím, zda rozhodnutí žalovaného představuje přiměřený zásah do žalobcových práv ve smyslu základních zásad správního řízení.“*
38. Soud především odmítl tvrzení, podle něhož se žalovaný omezil jen na výčet zákonných ustanovení, která se na danou věc vztahují. Naopak, napadené rozhodnutí obsahuje přezkoumatelné odůvodnění úvah správního orgánu týkajících se jak posouzení splnění hmotněprávních podmínek žalobcovy žádosti, tak přiměřenosti rozhodnutí.
39. Žalobce se stran přiměřenosti rozhodnutí omezil na pouhé dvě skutečnosti – totiž, že ze mzdy vydělané v ČR podporuje invalidní matku na Ukrajině (posílá jí 5 – 10 000 Kč měsíčně), a dále že hradí škodu, která vznikla poškozeným v důsledku jím spáchaného přečinu. Zároveň konstatoval, že v případě návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády.
40. Žalobcem vyjevená tvrzení však neobsahují nic, z čeho by se dala dovodit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
41. Ponejprv je vhodné uvést, že žalobci nehrozí návrat do domovského státu. Česká republika, vázána mezinárodními úmluvami, respektuje, že cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, kterou je ozbrojený konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací.
42. Dále, fakt, že by žalobce nemohl napříště podporovat nemocnou matku na Ukrajině částkou pěti až deseti tisíci korunami měsíčně neznamená bez dalšího, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Žalobce neuvedl nic o matčině hmotné situaci (především to, zda a příp. jaké dávky nemocenského či důchodového pojištění pobírá), ani o hmotné situaci vlastní. Neuvedl nic, z čeho by bylo možné např. vysledovat, že matka je na synově podpoře existenčně závislá a on sám nemá nic, co by mohl zpeněžit a výtěžkem z prodeje saturovat matčiny hmotné potřeby. Za takových okolností pak nebylo možné o nepřiměřenosti rozhodnutí uvažovat.
43. A totožné lze uvést i stran nutnosti hradit žalobcem způsobenou škodu. I zde soud postrádá cokoliv, co by dokumentovalo žalobcovu možnou neutěšenou finanční (hmotnou) situaci, která by mu znemožnila škodu nahradit, pokud by přišel o zaměstnaneckou kartu.
44. Shrnuto, žalobce neuvedl nic, co by se dalo podřadit pod excesivní a neúměrné následky napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že to byl především žalobce, kdo měl správnímu orgánu poskytnout dostatek informací, které by případnou nepřiměřenost prokazovaly. Vlastní činnost správního orgánu je omezena v podstatě jen na údaje plynoucí z interních databází. Naprosto zásadní jsou proto informace, kterých se ministerstvu dostane od cizince samého. A protože žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dodané informace byly více než skromné (a údaje zjištěné žalovaným vlastní činností nepodpořily úvahy o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí), byl správný závěr žalovaného o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

45. Soud proto žalobu neshledal důvodnou a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

46. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 10. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce